

Kristýna Podlipná, 15 let (práce vznikla v roce 2023)

IV. kategorie

Moje první rande

Jmenuji se Eliška. Je pátek odpoledne a u mě je na návštěvě moje nejlepší kamarádka Niky. Ležíme v posteli a lakujeme si nehty.

“Už jsem na té seznamce týden a pořád se nikdo neozval,” svěřila jsem se jí.

“V klidu, Eli, on ti určitě brzy někdo napíše,” uklidňovala mě Niky. Sotva to dořekla, objevilo se na mém mobilu oznámení.

“Hele Niki, koukej! Nějaký Milan mi napsal!”

“Co píše?”

“Ahoj!”

“Tak mu rychle odepiš!”

“Ale co mu mám odepsat? Ahoj? Čau? Nebo je lepší čauky?”

“Ježiš, to je úplně jedno...”

Já: Ahoj.

Milan: Jak se máš?

“Ptá se mě, jak se mám.”

“No tak mu odepiš, jak se máš, ne?”

“Jo, to bych mohla.”

Já: Já se mám dobře, co ty?

“Tak co?” vyzvídala hned Niky.

“Neodepisuje. Napsala jsem něco špatně?”

“Jen klid. Musíš chvíli počkat. Ale já už budu muset jít na autobus.”

“Jasně. Díky, že ses stavila. Půjdu tě vyprovodit.”

Když jsem se vrátila domů, vysprchovala jsem se a šla spát. Mobil jsem mezitím asi stokrát zkontrolovala, ale pořád nic. Až těsně před usnutím zazněl tón SMS. Jóóó!

Milan: Promiň, že jsem tak dlouho neodepsal. Byl jsem v práci a tam na to nemám moc času. Teď už jsem doma. Mám se fajn.

Já: V pohodě... Kde pracuješ?

Milan: Jsem automechanik.

Já: Hustý.

To by si rozuměl s mým tátou. Je také automechanik. Pořád se hrabe v motorech a rád o tom mluví. Když jsem u něho, nechává mě občas řídit. Jsem tam každý druhý víkend. Naši jsou totiž rozvedení. Mamka si našla přítele, ale táta je

sám. To je super. Celý víkend se může věnovat jen nám. Tedy mě a bráchovi, který je o dva roky mladší. Jmenuje se Tonda. Pořád se pošťuchujeme, ale máme se rádi.

Milan: Co děláš ty?

Já: Já nepracuju, ještě studuju. Kolik ti vlastně je?

Milan: 25. A tobě?

Já: 19.

Milan: Aha, takže jsi na vysoký. Baví tě to?

Já: Docela jo. Ale šla jsem studovat hlavně kvůli rodičům. Chtějí, abych byla doktorka.

Milan: A co bys chtěla dělat ty?

Já: Malovat. Baví mě výtvarka. Původně jsem chtěla jít studovat návrhářství.

Milan: Podle mne je důležité jít si za svým cílem.

Psali jsme si skoro celou noc. Bylo to fajn. Připadalo mi, že toho máme hodně společného. Chápal moje pocity, měl na mnoho věcí stejný názor. Myslím, že i jeho ta konverzace bavila. Až ve čtyři hodiny ráno jsme si řekli dobrou.

Probudila jsem se v jedenáct dopoledne a šla jsem hned zavolat Niki.

“Ahoj Eli, tak co ten tvůj Milan?” zajímala se hned.

“Je úžasný! Je mu dvacet pět. Jen nevím, jak vypadá, protože nemá profilovku ani žádné fotky. Napsala jsem mu, že mi je devatenáct. Čtyři roky jsem si přidala...”

“Proč jsi mu, sakra, lhala?!” přerušila mne Niky.

“Já vím, že jsem to neměla dělat, ale bála jsem se, že když mu řeknu, že mi je patnáct, nebude si se mnou chtít psát. Ale na věku přece nezáleží.”

“Stejně bys mu měla napsat pravdu. A to nepoznal na fotkách, že jsi mladší?”

“Nepoznal. Na profilovce mám fakt silný make-up a použila jsem samozřejmě i filtr... Popravdě si nejsem moc podobná... Neboj, určitě mu časem pravdu řeknu.”

“A odkud je?”

“Představ si, že bydlí tady v Liberci. Bydlí sám v bytě v paneláku. Má zlatého retrívra. Poslal mi i jeho fotku, je fakt krásný. Strašně mi připomíná našeho Amaru. Milan rád chodí do fitka, takže bude asi namakaný. A hraje fotbal za bílý tygry Liberec. Připrav se, že budeme chodit na zápasy...”

“Skvělý. Už se těším,” řekla Niki a zasmála se. “Jsem ráda, že si tak rozumíte. Už budu muset jít. Mamka mě volá na oběd. Zavolej odpoledne,” dodala.

“Neboj, budu tě o všem okamžitě informovat.”

Když Niki zavěsila, šla jsem si taky dát něco k obědu. Po obědě jsem si pustila písničky a hypnotizovala telefon. Pořád nic. Byly už tři hodiny a Milan stále nenapsal... Už jsem to čekání nemohla vydržet a napsala jsem já.

Já: Ahoj, jakpak se dneska máš?

Milan: Fajn. Promiň, že jsem nenapsal sám, ale probudil jsem se pozdě, musel jsem ještě vyřídít maily a udělat si oběd... Co ty?

Já: *V pohodě. Chápu. A teď čas máš?*

Milan: *Ano. ☺*

Psali jsme si celé odpoledne. Víím o něm naprosto všechno. Znáím jeho oblíbenou barvu, kapelu, film. Víím, v kolik chodí do práce a v kolik z práce, jaké je jeho oblíbené jídlo. Vyprávěl, jak mu jeho bývalá přítelkyně ublížila, když se s ním rozešla. Musela to být fakt hrozná furie... O víkendu chodí se svými kamarády do hospody na pivo a na kulečnick. Prý je v něm fakt dobrý a vždycky všechny porazí. Je vtipný a hodný. A starostlivý. Navíc má vlastní byt a auto. Je to opravdový muž, ne jako ti pitomci u nás ve třídě. Čas utíkal jako voda a pak to přišlo. Chce se sejít. Už dnes večer?!!!

“Pane Bože, Niki, je to tady. Přišla mi zpráva od Milana, jestli bychom se ještě dneska nemohli vidět...” volala jsem okamžitě kamarádce.

“Ten neztrácí čas! Na co čekáš?! Okamžitě mu napiš, že souhlasíš.”

“Tak jo... Jsem tak šťastná! Moje první rande!”

“V kolik a kde se máte sejít?”

“V sedm u restaurace Lev. Prý půjdeme na romantickou večeři.”

“To je už za hodinu!”

“Bože, víš kolik času zabere vybrat si oblečení, udělat si vlasy, nehty a namalovat se...” zděsila jsem se.

“Myslím, že to přeháníš. Všechno stihneš, neboj.”

“Co?! Jo... Tak ahoj...” rychle jsem zavěsila a běžela do sprchy. Potom jsem otevřela skříň a na mojí posteli se začaly vršit hory oblečení. Nakonec jsem zvolila červené šaty. Přes ně si vezmu černou koženou bundu. Teď si ještě nalakovat nehty a nalíčit se. Červený lak bude nejlepší, hodí se k šatům. Ale ne! Ve spěchu jsem shodila lahvičku s lakem na zem a ten se rozlil po podlaze. Sakra! Běžela jsem rychle do koupelny pro nějaký hadr. Po cestě mi spadl ručník z hlavy. Když jsem uviděla svůj odraz v zrcadle, myslela jsem, že dostanu infarkt. Moje vlasy byly zrzavé!!! Proč?!!! Podívala jsem se na šampon, kterým jsem si umyla vlasy a zjistila, že je to mamky šamponová barva. Měla jsem ji sice na vlasech jen krátce, ale i tak se mé blondáté lokny zbarvily do hněda. Opět vytáčím Niky.

“Jsem zrzavá! Omylem jsem si umyla vlasy matčíným šamponem a teď vypadám jak sestra Eda Sheerana. Co mám, sakra, dělat?!” křičela jsem do telefonu a zoufale čekala na nějakou dobrou radu.

“V klidu. Vezmi si kšiltovku,” navrhla Niky.

“Dovol, abych ti připomněla, že jdeme do restaurace. Nemohu mít u večeře na hlavě čepici!!!”

“Třeba to není zas tak hrozný...”

“Je to přímo příšerný! Ale teď už to nevyřeším. Udělám si drdol a budu doufat, že Milan neuteče hned, jak mě uvidí.”

“Prosím tě, uklidni se! Nikdo před tebou utíkat nebude. Jsou to jenom vlasy! Hezky se namaluj a běž! Ať nepřijdeš pozdě. Všechno bude v pohodě.”

“Dobře. Drž mi palce! Čau,” rozloučila jsem se, vyfénovala si vlasy, učesala je do drdolu, nalíčila se a... Kde jsou ty šaty?!

“Amaru!!!” vykřikla jsem zděšením, když jsem se podívala z okna do zahrady, kde pobíhal můj pes s šaty v hubě. Rychle jsem vyběhla ven, abych mu je vzala, ale když mě upozoroval, začal přede mnou utíkat. Jak jinak. Jeho oblíbená hra na honěnou... Musím rychle vybrat něco jiného, říkala jsem si a už jsem vybíhala schody zpět do svého pokoje a bác! Zakopla jsem o poslední schod a odřela si obě kolena. Z jednoho mi tekla krev. Svalila jsem se vyčerpaná na postel. Musím napsat Milanovi, že to ruším...

Tak dlouho jsem se na tuhle chvíli těšila! Přece nemohu přijít o své první rande! Nevzdám to. Šla jsem se znovu vysprchovat. Potom jsem si vybrala nové šaty. Musela jsem do mamčina šatníku. Naštěstí není doma. Přijede až zítra. Nic nezjistí...

Pár minut před sedmou už jsem na zastávce dobíhala autobus. Naštěstí zastavil.

Já: Budu mít pár minut zpoždění. Promiň. Už sedím v autobuse.

Milan: Čekám... Ty mi za to stojíš! 😊

Já: 😊😊😊

Zvládla jsem to! Stojím před restaurací, ale Milan nikde... Nevadí, teď už mě nic nerozhodí.

“Eli?” řekl někdo za mnou. Milan? Ano, byl to Milan, ale ne ten Milan, který to měl být!!! Když jsem se otočila, viděla jsem svého otce, který měl na sobě košili a v ruce růži.

“Tati, co tu děláš?”

“Mám rande. Co tu děláš ty?”

“Já? Jdu taky na rande... Měli jsme sraz v pět hodin před touhle restaurací... Jsi Milan 25?”

“Eliška 20?”

“Tati, je ti čtyřicet! Nepřijde ti blbý zvát na rande o polovinu mladší holku?! To až řeknu mamce! To bude peklo!”

“Jsme rozvedený, jestli ti to neuniklo. Jsem zvědavý, co bude říkat na to, že se scházíš s o deset let starším klukem!”

Najednou to všechno dává smysl. Už vím, proč neměl na seznamce ani jednu fotku. Proč je jeho pes tak strašně podobný našemu Amaru. Proč máme tolik společného!!!

“Tati,” chtěla jsem říct, jak mě mrzí, že zve cizí holku na večeři a nás s bráchou na ni nikdy nevzal, ale rozbrečela jsem se. Po tom dnešku jsem na to měla právo.

“Nebreč, zlato. To jsem nechtěl. Nechci, abys brečela...” objal mě.

“Já jsem jen chtěla dokonalé první rande a místo toho tady stojím s tebou.”

“Víš co? Dáme si něco dobrého v restauraci a já tě pak odvezu domů. A necháme si to pro sebe.”

“Tak jo,” usmála jsem se, “ale koupíš mi velký zmrzlinový pohár!”

“Platí!” řekl táta a šli jsme.

Tak takhle vypadá moje první rande. Místo namakaného Milana sedí naproti mně můj plešatý otec.